

Evanghelia zilei de duminică: Intrarea în Ierusalim

Comentariu la Duminica
Floriilor (Ciclul A): „Când a
intrat el în Ierusalim, toată
cetatea s-a tulburat și spunea:
«Cine este acesta?» Iar
mulțimile spuneau: «Acesta este
profetul Isus din Nazaretul
Galileii»”. Isus este Rege.
Autoritatea Sa izvorăște din
simplitate, din pacea lui
Dumnezeu, singura sursă a
puterii mântuitoare.

Evanghelie (Mt 21,1-11)

Când s-au apropiat de Ierusalim și au ajuns la Betfaghe, pe Muntele Măslinilor, Isus a trimis doi discipoli, spunându-le: „Mergeți în satul dinaintea voastră și veți găsi îndată o măgăriță legată și cu ea un mânz. Dezlegați-i și aduceți-i la mine. Iar dacă vă va întreba cineva, să spuneți: «Domnul are nevoie de ei, dar îi va trimite înapoi curând»”.

Acest lucru s-a făcut ca să se împlinească ceea ce a fost spus prin profetul care zice: „Spuneți fiicei Sionului: Iată regele tău vine la tine blând, așezat pe o măgăriță și pe un mânz, puiul unui animal de povară”.

Discipolii s-au dus și au făcut după cum le-a poruncit Isus. Au adus măgărița și mânzul, au așternut hainele pe ei, iar el s-a așezat deasupra.

Atunci, mulțimea numeroasă și-a întins hainele pe drum; alții tăiau ramuri din copaci și le așterneau pe

drum. Mulțimile care mergeau înaintea lui și cele care îl urmau strigau: „Osana! Fiul lui David! Binecuvântat cel ce vine în numele Domnului! Osana în înaltul cerurilor!”

Când a intrat el în Ierusalim, toată cetatea s-a tulburat și spunea: „Cine este acesta?” Iar mulțimile spuneau: „Acesta este profetul Isus din Nazaretul Galileii”.

.....

Comentariu la Evanghelie

În această scenă se împlinește ceea ce a fost scris de profetul Zaharia: „Bucură-te mult, fiica Sionului, strigă de veselie, fiica Ierusalimului! Iată, Regele tău vine la tine; El este drept și biruitor, smerit și călare pe un măgar, pe un mânz, fiul unei

asine” (Za 9,9). Este un Rege al păcii, înveșmântat în simplitate.

Acest minunat pasaj din Evanghelia vorbește cu delicatețe despre smerenia lui Isus, virtute inseparabilă de recunoașterea deschisă a adevărului. Nu vine călare pe un armăsar falnic, ci pe un măgar modest și liniștit. Și totuși, este Rege!, iar stăpânirea Lui se întinde până la marginile pământului (cf. Za 9,10). Ceea ce în cuvintele profetului se întrezărea ca un mister se împlinește pe deplin în Isus. Isus este Rege și de aceea intră astfel în Ierusalim, dar fără violență, fără să proclame o răscoală împotriva armatelor romane. Autoritatea Sa izvorăște din simplitate, din pacea lui Dumnezeu, singura sursă a puterii mântuitoare. Sfântul Josemaría, într-o omilie despre acest pasaj, sublinia că „Când se apropie momentul patimilor sale, iar Isus vrea să-și arate în mod

plastic regalitatea, intră triumfal în Ierusalim, călare pe un măgăruș!”[1].

Fericitul Álvaro del Portillo își amintea că sfântul Josemaría „ne-a vorbit de multe ori despre acel sărman măgăruș, instrument al triumfului lui Isus, în care îi vedea reprezentați pe toți creștinii care, printr-o muncă profesională bine făcută, realizată în fața lui Dumnezeu, caută să-L facă prezent pe Cristos printre colegii și prietenii lor, purtându-L în viața și în faptele lor prin sate și orașe, pentru ca numai Dumnezeu să fie preamărit”[2]. Și, continuându-și amintirile, observa că „pentru ca măgărușul să-L poată purta pe Domnul (...) a fost nevoie ca un suflet de apostol să meargă să-l dezlege din iesle. La fel și noi trebuie să mergem spre acele suflete care ne înconjoară și care așteaptă o mână de apostol (...) care să le dezlege din ieslea

lucrurilor lumești, pentru ca ele să devină tron al Domnului”[3].

Mai departe, Fericitul Álvaro remarca faptul că „Evanghelia nu ne spune numele celor doi discipoli cărora Isus le-a poruncit să meargă să dezlege măgărușul, dar precizează în schimb că au împlinit cu exactitate porunca Domnului (...). Docilitatea acestor oameni de a se ține exact de ceea ce li se încredințase a fost o condiție prealabilă pentru intrarea triumfală a lui Cristos în Ierusalim, preludiu la rândul ei al triumfului definitiv asupra păcatului pe care avea să-l dobândească peste câteva zile pe altarul Crucii”[4].

„O mare mulțime și-a așternut hainele pe drum” pe unde urma să treacă Isus (v. 8), ca gest de întronizare, propriu dinastiei davidice (cf. 2Rg 9,13). De asemenea, Îl întâmpinau cu ramuri de copaci, aclămându-L cu cuvintele Psalmului

118, care Îl proclamau Mesia:
„Binecuvântat este Cel ce vine în
Numele Domnului” (Ps 118,26), la
care adăugau strigătul: „Osana”, care
înseamnă: „mântuiește-ne! ajută-
ne!”. Aclamația lor răsună ca o laudă
plină de bucurie și ca o explozie de
speranță în instaurarea apropiată a
împărăției lui David și, odată cu
aceasta, în mult dorita răscumpărare
a lui Israel.

Catehismul Bisericii Catolice
sintetizează astfel ceea ce citim astăzi
în Evanghelie: „La timpul stabilit,
Isus a decis să urce la Ierusalim
pentru a suferi pătimirea Sa, pentru
a muri și a învia. Ca regele-Mesia
care manifestă venirea împărăției, El
intră în orașul său călare pe un
măgar. Este primit de cei mici, a
cărora aclamație este reluată în
cântarea euharistică *Sanctus*:
«Binecuvântat este Cel ce vine în
numele Domnului! *Osana*
(*mântuiește-ne*)!» (Mt 21,9). Liturgia

Bisericii începe Săptămâna Sfântă cu celebrarea acestei intrări în Ierusalim”[5].

[1] Sfântul Josemaría, *Prietenii lui Dumnezeu*, nr. 103

[2] Fericitul Álvaro del Portillo, *Scrisoare*, 1 aprilie 1992

[3] Sfântul Josemaría, Note dintr-o conversație, 30-III-1947 (AGP, bibliotecă, P01, IX-1982, p. 56), citat în *ibidem*.

[4] Fericitul Álvaro del Portillo, *Scrisoare*, 1 aprilie 1992

[5] *Compendiul Catehismului Bisericii Catolice*, nr. 111

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/gospel/
evanghelia-zilei-de-duminica-intrarea-
in-ierusalim/](https://opusdei.org/ro-ro/gospel/evanghelia-zilei-de-duminica-intrarea-in-ierusalim/) (29.03.2026)